

Kunnskapsdepartementet
Postboks 8119 DEP
0032 OSLO

Deres ref.:

Vår ref. (saksnr.):
20/5512 - 6

Saksbeh.:
Mariam Fulger, 477 00 541

Dato:
29.09.2020

Høringssvar fra Oslo kommune - forslag til forskrift om retningslinje for masterutdanning i barnevern

Jeg viser til Kunnskapsdepartementets høringsbrev av 19. juni 2020, der et høringsnotat med forslag til forskrift om retningslinjer for to barnevernsfaglige masterutdanninger sendes på høring. Høringsfristen er satt til 30. september 2020.

Oslo kommunes sender inn separate høringssvar på de to forslagene. Dette høringssvaret omhandler forskrift om nasjonal retningslinje for masterutdanning i barnevern. Det er stilt 9 spørsmål til høringsinstansene. Oslo kommunes svar fremkommer under hvert spørsmål.

Innledning

Dette forslaget til forskrift om nasjonale retningslinjer for masterutdanning må ses i sammenheng med Barne- og familiedepartementets høringsnotat om kompetanse i barnevernet. Oslo kommune vil vise til vårt høringssvar på denne, der Oslo kommune ikke ønsket å ta stilling til hvorvidt det bør innføres et krav om masterutdanning før innholdet i en slik mastergrad er spesifisert. Slik forskriftene fremstår per nå, vil ikke Oslo kommune kunne støtte et krav om master. Oslo kommune er av den oppfatning at begge forskriftene må innrettes annerledes dersom utdanningene skal kunne være i tråd med tjenestenes kompetansebehov nå og i fremtiden. Det ville etter Oslo kommunes syn vært mer fornuftig å legge til rette for masterstudier som inneholdt lengre praksisperioder og fokuserte på praksisbasert læring. Det er også viktig å sikre at erfarne medarbeidere ikke forsvinner fra barneverntjenesten, ved å innføre et for rigid krav om masterutdanning.

Kunnskapsdepartementet skriver at forslagene til retningslinjer skal vektlegge utvikling av analytisk og klinisk kompetanse. Dette begrunnes med at flere stortingsmeldinger og utredninger har pekt på svikt i analyser og vurderinger i barnevernssaker. Oslo kommune vil bemerke at det i flere kilder, som for eksempel NOU 2012:12 Svikt og Svik, Helsetilsynets «Det å reise vasker øynene» og Barneombudets «De tror vi er shitkids», er vist til at barn ikke snakkes tilstrekkelig med og at deres formening om hva som er hovedutfordringer i eget liv ikke fremkommer i saken. Dette har også både Landsforeningen for barnevernsbarn og Forandringsfabrikken påpekt i årevis, og det er et hovedtema i kunnskapsoppsummeringene som kunnskapscenteret Forandringsfabrikken har gjennomført. I svært mange saker har viktig informasjon om barns behov gått tapt, og det er iverksatt hjelpetiltak som ikke har hatt noen effekt.

Kliniske ferdigheter er først og fremst relasjonelle, men omhandler også bruken av spørreskjemaer, intervjumanualer eller andre hjelpemidler i klinisk vurdering og behandling. Hensikten er å fremme en

god terapeutisk relasjon, men bruk av kliniske hjelpemidler kan også fremstå som instrumentelt, regelstyrt og rigid, og i verste fall bidra til å underminere tilliten.¹

Oslo kommune vil påpeke at en potensiell ulempe ved en for sterk vektlegging av metoder og standardiserte verktøy kan være at fagfeltets «kliniske kompetanse» fører til en ytterligere avstand og distanse fra både andre yrkesgrupper så vel som menneskene som klinikerne skal hjelpe. Profesjonalitet blant barnevernspedagoger bør være basert på en kombinasjon av faktakunnskap, kliniske ferdigheter og personlige egenskaper som bygger tillit, ikke minst til barn og unge. Og i tillegg til disse tre – evnen til, og utøvelsen av, kritisk refleksjon og skjønn.

En god kommunikasjon og relasjon er avgjørende for å komme videre. Det viktigste er at barnet og foreldrene opplever seg sett, hørt og respektert, at de får nødvendig og tilpasset informasjon, og at de andre grunnleggende rettighetene i FNs barnekonvensjon ivaretas slik at det kan gjøres gode barnets beste-vurderinger. Alle metodiske tilnærminger som skal læres til barnevernsarbeidere må støtte opp om dette grunnleggende målet i barnevernets arbeid.

Masterstudier på barnevernfeltet bør i stor grad ha fokus på å integrere og internalisere kunnskap og ferdigheter gjennom praksisbasert læring. Ved at kandidatene får delta i et arbeidsfellesskap og reflektere rundt både egen og andres rolleutførelse, verdier og faglige holdninger, vil det tilrettelegges for både læring og endring i fremtidig praktisering av faget.

Oslo kommune er av den oppfatning at eventuelle, fremtidige masterutdanninger først og fremst må sikre at studenter gjøres i stand til å utøve en barnevernspraksis som er i tråd med FNs barnekonvensjon, slik Stortingets vedtak 637 presiserer. I vedtak 637 bes regjeringen sikre at forslagene til ny barnevernlov er i tråd med FNs barnekonvensjons prinsipper om barns rett til informasjon, til å bli hørt, beslutninger til barnets beste og barns rett til privatliv. Dette må også gjelde når eventuelle masterstudier skal utformes, da Barnekonvensjonen går foran i alle spørsmål ved eventuell motstrid.

Hvordan ansatte i barnevernet møter barn, snakker med dem og lytter til dem, vil være avgjørende for hvor konstruktive, effektive og samarbeidende treffpunktene og gangen i en barnevernssak blir. Gode barnevernsarbeidere må kunne sette FNs barnekonvensjon ut i livet slik at de reelt oppfyller barns menneskerettigheter, evne å tenke etisk og kritisk, og samtidig inneha personlige egenskaper som gjør dem i stand til å samarbeide og skape tillit. Barnet må alltid få tilpasset og forståelig informasjon og få mulighet til å snakke fritt, slik FNs barnekonvensjon forplikter oss til. Informasjonen barnet gir må beskyttes, i tråd med barnets rett til privatliv og plikten til å beskytte barnet mot alle former for fysisk eller psykisk vold, skade eller misbruk, vanskjøtsel eller forsømmelig behandling, mishandling eller utnyttning, herunder seksuelt misbruk.

Oslo kommune anerkjenner behovet for økt kompetanse i barnevernet. Samtidig er det viktig å stille spørsmål ved *hvilken* kompetanse som skal videreutvikles i barnevernet generelt. En eventuell innføring av krav til mastergradsutdanning må ikke føre til økt byråkratisering, teoretisering og «fremmedgjøring» eller avstand til dem man skal hjelpe. Vi bør unngå at barnevernsarbeideres tilnærming til faget blir for akademisk og på bekostning av det praktiske, sosiale arbeidet. De ansatte skal ikke «bare» utøve et fag, men treffe barn og deres familier på det menneskelige plan og den enkeltes personlige egnethet er av vesentlig betydning for hvordan de løser sine arbeidsoppgaver. Av denne grunn må både personlige egenskaper, relasjonell kompetanse og egnethet vektlegges sterkt i et eventuelt masterstudium.

I tillegg må masterstudier fremme et barnesyn og verdier som er i tråd med FNs barnekonvensjon, med en sterk vektlegging av profesjonsetikk, maktforhold og kritisk tenkning.

¹ <https://psykologtidsskriftet.no/fagartikkel/2004/09/klinisk-kompetanse-i-psykisk-helsevern-hva-er-det-og-hvordan-kan-det-laeres>

Svar på hørings spørsmål

1) Utkastet til forskrift må blant annet ses i sammenheng med regjeringens høringsnotat om kompetanse i barnevernet, der det foreslås å innføre krav om mastergrad for visse oppgaver i barnevernet. I hvilken grad vurderes læringsutbyttebeskrivelsene i utkastet til forskrift å dekke behovet for kompetanse i barnevernet?

Oslo kommune vurderer at utkastet til forskrift i for liten grad dekker behovet for viktige kjernekompetanser i barnevernet. Det må tydelig fremgå hvilken kompetanse masterstudiet i barnevern faktisk gir, og det må presiseres hva som skiller masterstudiet fra bachelorstudiet. Oslo kommune anbefaler at dette også illustreres med en modell, tilsvarende den som fremgår av høringsbrevet

2) I hvilken grad vurderes utkast til forskrift å være i tråd med brukernes fremtidige behov for kompetanse i tjenestene? Vi ber særlig brukerorganisasjoner gi innspill på dette spørsmålet.

Oslo kommune vurderer at utkastet til forskrift i for liten grad adresserer det som har vært påpekt som viktige årsaker til svikt i barnevernet, spesielt fra barn og unge selv.

Oslo kommune er spesielt opptatt av kjernerettighetene i FNs barnekonvensjon. Videre vil vi oppfordre til en tydeliggjøring av behovet for kompetanse på ulike minoriteter, derav barn og unge som bryter med normer for kjønn og seksualitet. Fra tidligere forskning vet vi at skeive er overrepresenterte blant barn og unge som kommer i kontakt med barneverntjenesten. En rapport fra NOVA viste at 1 av 4 ikke-heterofile tenåringsjenter og 1 av 3 ikke-heterofile tenåringsgutter har mottatt hjelp fra barneverntjenesten, sammenlignet med 1 av 10 heterofile tenåringer.²

Konsekvensen av manglende kompetanse på kjønns- og seksualitetsmangfold kan være manglende tilrettelegging eller omsorgssvikt og diskriminering i barnevernet mot særlig utsatte barn. Det er derfor viktig at retningslinjen nevner hvordan utdanningene skal ivareta kompetansen om kjønns- og seksualitetsmangfold.

Barn og unge som bryter med normer for kjønn og seksualitet er en mangefasettert gruppe med svært ulike livssituasjoner og behov. Det er likevel noen fellesnevne. Barn og unge som bryter med normer for kjønn og seksualitet er mer utsatt for minoritetsstress, har større sjanse for psykisk uhelse, større sjanse for mobbing i skolen og større sjanse for å ha et vanskelig forhold til egen familie. Ansatte i barnevernet kommer til å møte skeive barn og unge ofte, og i mange ulike situasjoner. De fortjener å bli møtt av personer med kompetanse på kjønn og seksualitet, som klarer å se og ivareta deres behov på en faglig forsvarlig måte.

En god del minoritetssamfunn har en svekket tillit til offentlige instanser, dette gjelder også for skeive med minoritetsbakgrunn. I møtet med barnevernet vil manglende tillit svekke barnets muligheter til å være åpen på en måte som gir barnevernet en mulighet til å jobbe godt og ut fra barnets egne behov. Det er viktig at ansatte i barnevernet har god kompetanse i å kommunisere på tvers av minoritetssamfunn og på denne måten bedre tilliten minoriteter har til barnevernet.

Oslo kommune vil oppfordre til at mastergradsutdanningene inneholder krav om kompetanse om kjønns- og seksualitetsmangfold, minoritetsstress, bred forståelse av minoriteter, sammensatte identiteter og familiemangfold. Videre oppfordrer Oslo kommune departementet til å se hen til resultatene fra forskningsprosjektet "*Barnevernet i et lhbt-perspektiv*". Disse bør gjennomgås i forbindelse med videre utarbeidelse av retningslinjene, for å se om det kan være anbefalinger derfra som bør inkluderes i retningslinjene.

² http://www.nova.no/asset/2822/1/2822_1.pdf

3) *Hvordan vurderes graden av detaljering med hensyn til utdanningsinstitusjonenes behov for autonomi (mulighet for lokal tilpasning)? Vi ber særlig utdanningsinstitusjonene gi innspill på dette spørsmålet.*

Oslo kommune vurderer at utkastet til forskrift er for lite konkretisert. Dette medfører at innholdet i, og vekten av, de enkelte kompetanseområdene i for stor grad kan utfylles av utdanningsinstitusjonene og gi rom for uhensiktsmessig variasjon mellom utdanningsinstitusjonene

4) *Formålet med forskriften er å sikre at kandidater med samme utdanning får samme sluttkompetanse uavhengig hvilken utdanningsinstitusjon de er utdannet ved. Hvordan vurderes dette å være ivarettatt i læringsutbyttebeskrivelsene?*

Oslo kommune vurderer at læringsutbyttebeskrivelsene er for generelle, og at de derfor ikke sikrer at kandidater med samme utdanning får samme sluttkompetanse, uavhengig av utdanningsinstitusjon de utdannes ved. Dette skyldes blant annet at formålet med master i barnevern jamført med bachelor i barnevern er for lite presisert og konkretisert. Dermed blir det også uklart hvilken merkompetanse masterutdanningen i barnevern tilbyr. Særlig er begrepet «avansert kunnskap», som brukes gjennomgående i retningslinjen, uklart.

Oslo kommune vurderer videre at det ikke er tilstrekkelig at kandidatene har «avansert» kunnskap innenfor de ulike kompetanseområdene. Det sentrale med masterstudiet i barnevern er etter vårt syn at kandidatene kan *anvende* relevant og oppdatert kunnskap, at de gjøres i stand til å opparbeide et tilstrekkelig og forsvarlig kunnskapsgrunnlag, og gjøre bruk av dette i vurdering, evaluering og dokumentasjon av arbeidet. Kandidatene bør gjøres i stand til å anvende kunnskapen i det konkrete arbeidet med barn, unge og deres familier i lys av relevant faglig grunnlag, og ut fra den enkelte families konkrete behov. Formålet med begge masterutdanningene er å gjøre studentene i stand til å navigere i og sikre familien forsvarlig og tilstrekkelig hjelp i det komplekse og tverrfaglige feltet barnevernet inngår i. Dette må konkretiseres og presiseres i læringsutbyttebeskrivelsene.

5) *Er det kompetanse som mangler i høringsutkastet til forskrift? I så fall hvilke?*

Oslo kommune foreslår at fagutvikling og forskningskompetanse inngår i retningslinjene til masterutdanning i barnevern, og at dette ikke kun er læringsmål for studenter ved masterutdanningen i barnevernsarbeid. Dette vil bidra til at barnevernfeltet har nødvendig kompetanse til å drive fagutvikling og bidra til forskningsprosjekter på masternivå, og synliggjøre at også denne utdanningen legger grunnlag for et studieløp for forskningskompetanse (Ph.D). Dette er nødvendig for å legge til rette for videre styrking av kompetanse- og utdanningsmiljøer i barnevernfeltet.

Slik det ble formidlet i hørings svar til Barne- og familiedepartementet, avlevert 13.08.20, vil Oslo kommune presisere at noen forutsetninger og kompetanser er spesielt viktige i en barnevernfaglig masterutdanning. Disse kan oppsummeres til følgende:

- Masterstudier bør være praksisnære og gi rom for lengre praksisperioder.
- Masterstudier må vektlegge FNs barnekonvensjon spesielt, og sikre at studentene lærer å omsette denne til praksis i møte med barn, unge, foreldre og øvrige samarbeidspartnere.
- En økt teoretisering på masterstudier må ikke gå på bekostning av den erfaring, opplevelse og oppdagelse som praksis tilbyr. Et kompetanseløft i barnevernfaget må ikke bidra til mindre tillit til barnevernet i befolkningen, men ta høyde for mangfoldet, klassedimensjoner og annet som er viktig for tillit. Det er først i feltet man blir gitt mulighet til å reflektere over teori i møte med praksis.
- Masterstudier bør fremheve grunnprinsippene i godt sosialt arbeid.
- Masterstudier bør baseres på kunnskapstriangelet, der oppsummert kunnskap fra barn og unge vektet like mye som de øvrige to delene.

- Masterstudier bør fremme et barnesyn og verdier som er i tråd med FNs barnekonvensjon, med en sterk vektlegging av profesjonsetikk, maktforhold og kritisk tenkning.

6) *Er det innhold som bør tas ut eller nedtones i utdanningen? I så fall hva:*

Oslo kommune er bekymret for at en for sterk vektlegging av metoder og standardiserte verktøy kan føre til ytterligere avstand og distanse fra både andre yrkesgrupper så vel som menneskene som klinikerne skal hjelpe. Oslo kommune mener derfor at kliniske kompetanse bør tones noe ned i utdanningen.

7) *Det er foreslått nasjonal deleksamen for utdanningene. Vi ber om høringsinstansenes innspill på en mulig innføring av nasjonal deleksamen i jus for de barnevernsfaglige masterutdanningene.*

Oslo kommune støtter forslaget om en nasjonal deleksamen i jus, ettersom jus utgjør en av flere grunnleggende kompetanseområder for å kunne utføre godt barnevernarbeid. At deleksamenen er nasjonal vil etter vårt syn bidra til å sikre at barnevernansatte har et felles og enhetlig utgangspunkt for å vurdere om vilkår og inngrepshjemler er oppfylt, bidra til en effektiv og rettssikker saksbehandling, samt bidra til analytisk og kritisk kompetanse knyttet til arbeidets juridiske muligheter og rammer. Ettersom barnevernansatte ikke er, eller skal være, jurister, og andre fagområder ansees som like grunnleggende, støttes forslaget under forutsetning av at det sikres at de andre barnevernsfaglige ferdighets- og kompetanseområdene beskrevet i retningslinjene, ikke nedprioriteres av utdanningsinstitusjonen

8) *Praksisstudier kan beskrives i forskriften, men skal da beskrives på et overordnet nivå. Detaljert beskrivelse av praksisstudiene skal skje ved den enkelte utdanningsinstitusjon. Det er ikke lagt inn krav om praksisstudier i utdanningene. Utdanningsinstitusjonene kan likevel tilby praksisstudier som en del av utdanningene. Vi ber høringsinstansene særlig vurdere om det bør forskriftsfestes krav til praksis i utdanningene eller om dette kan vurderes ved den enkelte utdanningsinstitusjon?*

Oslo kommune vurderer at det bør forskriftsfestes krav til praksis i utdanningen.

Departementet skriver at retningslinjene skal vektlegge utvikling av blant annet klinisk kompetanse. Det vises til at studentenes ferdigheter kan oppøves gjennom arbeid med teoretiske og praktiske problemstillinger, samt dra veksler på erfaring fra praksisperioder i bachelor utdanningene eller fra relevant arbeidserfaring.

Oslo kommune vurderer at læringsutbyttebeskrivelsen krever at studentene har eller får mer klinisk erfaring enn det man kan opparbeide seg gjennom praksisstudiene i bachelorutdanningene. Dersom det ikke er krav til klinisk arbeidserfaring ved opptak til masterstudiet, mener Oslo kommune at det vil være nødvendig å sikre at studentene får praksisstudier i masterutdanningen.

Praksisnær undervisning bør innebære kontakt med barnevernfeltet eller styrkes ved at feltet på ulike måter tas inn i undervisningen. Det er svært viktig å ha god teoretisk forståelse, men det er også viktig å huske på at barnevern er et praktisk yrke som krever stor handlingskompetanse og praktiske ferdigheter. Utdanningen bør derfor ha en god teoretisk base kombinert med høy andel praktisk trening der saksbehandler- eller miljøterapeutrollen er fokus. Oslo kommune mener at praksisnærhet og erfaring fra arbeidslivet er et av de aller viktigste komponentene for å lykkes i å skape gode barnevernsarbeidere. Det er helt avgjørende at studiene tilbyr veiledet praksis.

9) *Har du/dere andre innspill enn det dere allerede har gitt ovenfor?*

Oslo kommune er bekymret for at de beskrevne læringsutbyttebeskrivelsene er for ambisiøse for en utdanning med 120 studiepoeng over 2 år. Det legges opp til mål om å ha avansert kunnskap og

ferdigheter innenfor flere store og viktige områder men Oslo kommune frykter at det vil være fare for at studentene får mer generell enn avansert kunnskap på de ulike delområdene.

Oslo kommune anbefaler at det jobbes videre med å konkretisere, avgrense og spesifisere utdanningenes faglige profil, slik at det er klart og entydig hvilken kompetanse de to mastergradene leder til og hvordan de adskiller seg fra hverandre. Begrunnelsen for å ha to masterutdanninger som begge skal kvalifisere til arbeid i barneverntjenesten og på barneverninstitusjoner bør også fremgå av forskriften.

Tittelen «Masterutdanning i barnevern» er for lik tittelen for «Masterutdanning i barnevernarbeid», noe som bidrar til at forskjellen mellom utdanningene blir uklare. Titlene bør gjenspeile utdanningenes innhold, slik at det ikke er tvil om forskjellen mellom utdanningene og kompetansen man tilegner seg ved å ta dem.

Oslo kommune merker seg at forskriften for masterutdanning i barnevernarbeid i vektlegger fagutvikling-, forbedring-, forskning- og innovasjonskompetanse, og at dette ikke er vektlagt i masterutdanning i barnevern. Dette gir inntrykk av at master i barnevern er en mer praksisrettet utdanning, mens master i barnevernarbeid i større grad retter seg mot forskning og fagutvikling i forsknings-, utdannings- og kompetansemiljøer. Dette fremstår paradoksalt, ettersom kandidater som har master i barnevern er de som har mest barnevernfaglig kompetanse etter endt utdanning. Følgelig er de også best kvalifisert til forskning og fagutvikling på barnevernfeltet. På denne bakgrunnen anbefaler Oslo kommune at fagutvikling-, forbedring-, forsknings- og innovasjonskompetanse tas inn i og vektlegges i masterutdanningen for barnevern.

Dette vil bidra til å sikre at barnevernfeltet har nødvendig kompetanse til å igangsette forskning og fagutviklingsprosjekter, samt at kandidater med særlig kompetanse om barnevern, ikke fremstår som mindre kvalifisert til stillinger i ulike kompetansemiljøer, forsknings- og utdanningsinstitusjoner enn kandidater med master i barnevernarbeid. En vektlegging av forskning og fagutviklingskompetanse i begge masterutdanningene gir ferdigheter i kritisk refleksjon og anvendelse av fagstoff, og gir et grunnlag for videre utdanningsløp på Ph.D- nivå. Sistnevnte vil kunne bidra til at forskningskompetansen på Ph.D-nivå utvikles og ivaretas, noe som på sikt vil være sentralt for å bidra til utviklingen av relevant, nyttig og anvendbar forskning på barnevernfeltet, samt styrking av kompetanse- og utdanningsmiljøer i barnevernfeltet.

Dersom det blir et krav om masterutdanning for ansatte i barnevernet, er det viktig at det legges godt til rette for at medarbeidere som har blitt ansatt før kravet om master blir gjeldende, får tatt etterutdanning på en god og fleksibel måte. Det bør gis muligheter for å gi unntak fra kravet om master for erfarne medarbeidere, og utarbeide kriterier for dette. Det er viktig å unngå en situasjon der erfarne medarbeidere slutter i tjenesten, på grunn av en for rigid innretting av krav om masterutdanning. En slik utfasing av erfarne medarbeidere vil utgjøre en alvorlig svekkelse av den samlede kompetansen som barnevernet besitter i dag, og sånn sett bidra til det motsatte av hva departementet ønsker å oppnå.

Oslo kommunes merknader til de enkelte bestemmelsene

Oslo kommune foreslår at det fremgår klart av forskriften at kandidatene i tillegg til å ha kunnskap om disse områdene, også skal kunne anvende denne kunnskapen i arbeid med barn og familier i det komplekse og tverrfaglige feltet barnevernet inngår i. Oslo Kommune foreslår at § 1 «Virkeområde og formål» utvides med: «Forskriften skal sikre et nasjonalt likeverdig faglig nivå på utdanningen, slik at kandidatene som uteksamineres, har en felles sluttkompetanse uavhengig av utdanningsinstitusjon », tilsvarende forslaget til retningslinje for master i barnevernarbeid, § 1, tredje ledd. Oslo Kommune vurderer at dette vil bidra til at retningslinjene blir mer enhetlige, samt at formålet med forskriften for master i barnevern klargjøres ytterligere.

Oslo kommune foreslår at § 2 «Formål med utdanningen» blir likelydende som i retningslinjen for master i barnevernarbeid § 2, annet ledd, og at følgende inntas: «Utdanningen skal gi kandidatene avansert analytisk, kritisk og klinisk kompetanse for kunne arbeide med komplekse problemstillinger i møte med barn og unge og deres familier. Kandidatene skal videre være i stand til kunne reflektere kritisk over egen praksis, samt se sammenhenger mellom samfunnsmandat, politiske diskurser, forskning og relevant rettspraksis.»

På denne måten vil analytisk kompetanse og kliniske ferdigheter vektlegges og tydeliggjøres i retningslinjen, i tråd med vektleggingen av dette i Barne- og familiedirektoratets høringsnotat om kompetanse i barnevernet (2020, 6 og 17). Ettersom både retningslinjen for master i barnevern og retningslinjen for master i barnevernsarbeid dreier seg om å utvikle og sikre denne kompetansen, vil det være klargjørende om retningslinjene for utdanningene er like på dette punktet.

Oslo kommune foreslår at det i § 2 klargjøres og presiseres hva slags kompetanse som oppnås gjennom master i barnevern, og på hvilken måte dette skiller seg fra kompetanse ervervet gjennom bachelor i barnevern. Dette gjelder særlig første avsnitt. Annet avsnitt beskriver kjernekompetanse, men knyttes ikke konkret til utdanningens formål, om utdanningen skal gi ytterligere fordypning i denne kjernekompetansen og på hvilken måte. Oslo Kommune foreslår at dette presiseres.

Oslo kommune foreslår at § 4 «Barnevernsfaglig kompetanse – Kunnskap» utvides til at kandidaten også har avansert kunnskap om metoder for å forebygge, redusere og endre risikofaktorer, samt etablere og styrke beskyttelsesfaktorer i barnets omsorgssituasjon og oppvekstmiljø. Kunnskap om slike metoder er sentralt for å kunne iverksette treffsikre og riktige tiltak, og bidra til at barnet og familien får rett hjelp til rett tid.

Oslo kommune foreslår at § 5, bokstav g, endres til å også omfatte at kandidaten kan analysere hvilken betydning sosial og kulturell ulikhet, samt levekår, har for hjelpebehov hos barn, unge og familier. Etter vårt syn vil en slik utvidelse bidra til at kandidaten får videreutviklet nødvendig kompetanse som kan ha betydning for vurdering av barns omsorgssituasjon og aktuelle tiltak.

Oslo kommune foreslår at begrepet «kunnskapsbasert» i § 6 «Barnevernfaglig kompetanse – Generell kompetanse» presiseres nærmere. Dersom dette begrepet kun viser til evidensbaserte metoder, foreslår Oslo kommune at også andre barnevernfaglige metoder og tilnærminger inntas, for å sikre at studentene kan anvende et bredt mangfold av virkemidler, også basert på erfaringsbasert kunnskap og praksis, hvor barn og unges oppsummerte kunnskap og erfaringer særlig må vektlegges i de valgene man foretar..

Oslo kommune foreslår at § 13 «Utredning, analyse og beslutning knyttet til barnets omsorgssituasjon – kunnskap» utvides til at kandidaten også skal ha «avansert kunnskap om traumer, uttrykk og mulige konsekvenser for barnets utvikling». Ettersom traumer kan være adskilt fra omsorgssvikt, er det viktig at kandidatene har kunnskap om, og kan skille mellom omsorgssvikt og traumer. Videre er det svært viktig at kandidatene får god kompetanse på ulike aspekter ved seksuelle overgrep, som svært mange barn og unge utsettes for, men som svært få forteller om.

Oslo kommune foreslår at § 14 «Utredning, analyse og beslutning om tiltak knyttet til barnets omsorgssituasjon – Ferdigheter» presiserer at kandidaten skal kunne utrede, analysere, evaluere og foreta selvstendige beslutninger om tiltak rettet mot barnets omsorgssituasjon. Dette skal baseres på informasjonen i saken, herunder innhentet informasjon, kontakt med familien, samtaler med barnet, juss, og lignende, vurdert opp mot eksisterende kunnskap, teorier og metoder.

Oslo kommune foreslår også at det i § 14 tydeliggjøres at kandidaten skal kunne demonstrere disse ferdighetene ved å selvstendig kunne begrunne konklusjoner, beslutninger og valg av tiltak, skriftlig og muntlig, samt knytte dette opp mot barnets beste, slik det framgår av FNs barnekonvensjon og de generelle kommentarene fra FNs barnekomité. Dette vil etter vårt syn bidra til en mer enhetlig praksis i

hvordan informasjon i barnevernssaker blir systematisert og analysert, og avhjelpe resultater fra undersøkelser som viser utfordringer med nettopp dette, jf. Barne- og familiedepartementets høringsnotat om kompetanse i barnevernet 2020, 8.

Med vennlig hilsen

Inga Marte Thorkildsen

Byråd